

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2476/2021
21.07.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Милићевић, адвокат из ..., против тужене „Комерцијална банка“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Иван Симић, адвокат из ..., ради поништаја споразума о престанку радног односа, одлучујући о изјављеној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 339/21 од 19.03.2021. године, у седници већа одржаној дана 21.07.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 339/21 од 19.03.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1343/16 од 30.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се поништи споразум о престанку радног односа број .. од 19.04.2016. године, закључен између тужиоца и туженог, као незаконит, као и захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоца врати на рад. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 316.800,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 339/21 од 19.03.2021. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке одбијени су захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Тужени је благовремено поднео одговор на ревизију, којим је оспорио ревизијске наводе и предложио да се иста одбије. Трошкове ревизијског поступка одређено је тражио.

Ревизија је дозвољена по одредби члана 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр, 72/11...18/20) због чега ревизијски суд није одлучивао о предлогу ревидента да се ревизија дозволи као изузетно дозвољена по одредби члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Врховни касациони суд није разматрао ревизијске наводе којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. става 1. у вези члана 8. ЗПП, јер ова битна повреда није могла бити учињена пред другостепеним судом који није отварао главну расправу, а према члану 407. ЗПП, није разлог за изјављивање ревизије ако је учињена у поступку пред првостепеним судом. Ревизијске наводе којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд такође није разматрао, јер према члану 407. ЗПП, нису разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог на неодређено време почев од 16.05.2008. године на пословима директора сектора на основу Уговора о раду број .. од 30.04.2008. године. Због инцидента тужиоца, запослени код тужене спровели су процедуру ради утврђивања чињеница. Том приликом тужиоцу су предочени наводи из инцидента, докази и након изјашњења састављен је записник који је тужилац прочитао и потписао без примедби. Тужилац је дана 19.04.2016. године са свог службеног мејла послао молбу туженој да му се одобри споразумни престанак радног односа. Сутрадан је дошао у канцеларију где је прочитао и без примедби потписао писану молбу за престанак радног односа и споразум о споразумном престанку радног односа, а којом приликом му је уручено обавештење о последицама таквог начина престанка радног односа. Тужени је преко својих запослених у свему поштовао важећу процедуру за поступање код преварних радњи, посебно у погледу временског редоследа следа радњи које се предузимају и овлашћења запослених за предузимање радње.

Према становишту нижестепених судова, тужилац током поступка није доказао да је оспорени споразум о престанку радног односа закључен услед мане воље тужиоца. Нема доказа да је постојала озбиљна опасност по живот, тело или друго значајно добро тужиоца или трећег лица и да је искључиво услед тога тужилац био принуђен да пошаље мејл са молбом за споразумни раскид радног односа, потпише писану молбу за раскид и споразум. У записник од 19.04.2016. године унете су чињенице утврђене из исказа самог тужиоца који је слободном вољом, самоиницијативно послао мејл и без икакве претње и принуде потписао молбу и споразум. Стављање у изглед законских консенквенци усменим путем од стране запослених код туженог због радњи које се тужиоцу стављају на терет не сматрају се претњом, због чега је тужбени захтев неоснован.

Насупрот ревизијским наводима, нижестепени судови су правилно применили материјално право.

У конкретном случају тужилац није доказао да је предметни споразум за споразумни престанак радног односа потписао услед мана воље, услед чега су нижестепени судови правилно закључили да је споразум закључен у складу са чланом 177. Закона о раду. Тужени је спровео прописану процедуру поступања код преварних радњи, писаним путем обавестио тужиоца о последицама његовог захтева, уподобио уговор о раду са анексима и текст споразума, који је тужилац прочитао и својевољно потписао. Према члану 60. Закона о облигационим односима претња као мана воље је последица одређене принуде. Разликују се физичка и психичка принуда. Психичка принуда се постиже изазивањем оправданог страха од будуће опасности која ће се десити самом уговорнику, његовој имовини или блиским лицима. Потребно је, дакле, да је претња пресудно утицала на доношење одлуке о закључењу уговора, односно она треба да изазове неотклоњив страх због кога лице изјављује вољу у смислу закључења уговора. При томе, није недозвољена претња употреба неког правног средства на које се има право, уколико се тиме остварује његов циљ. Запослени код туженог указивали су тужиоцу да ће против њега бити поднета кривична пријава, као законска консенквенца његовог поступања приликом обављања радног задатака, па правилно нижестепени судови закључују да њихово поступање не представља претњу, јер не представља недопуштену радњу и нема противправност. Тужилац је слободном вољом закључио споразум о престанку радног односа код туженог услед чега споразум производи правно дејство.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у првом ставу изреке.

Врховни касациони суд је, применом члана 165. става 1. у вези чланова 153. и 154. ЗПП, одбио захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка јер одговор на ревизију није био потребан за ову парницу.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић